

naar man gaar ud fra, at § 90 skulde indeholde noget Lignende som dette: Enhver Borger skal iagttage Ærbødighed i sin Dm-tale af Kongen; naar han krænker denne Ærbødighed, hvilket Domstolene skulle skjønne over, saa straffes han, selv om det i og for sig ikke indeholder Nogetsomhelst, der falder ind under Snjurielovgivningen. Med denne Forstaelse bliver der Mening i Kriminalrettens og Høiesterets Domme, men denne Forstaelse er, som sagt, stridende med Straffelovens Mening, og den fører til, at prisgive Folk til den rene Dommervillaarlighed. Thi hvad vil det sige: Den Kongen skyldige Ærbødighed? Vi kunne jo blot ved at gennemlæse vor egen Historie i de sidste Hundrede Aar, se, hvor forskjelligt dette Begreb har været opfattet, hvor varierende det har været. Hvis det altsaa var Straffelovens Mening, vilde det være en af de rigtige ægte Vidskelædersparagrafer, saa at Ingen kunde vide sig sikker mod en Majestætsfornærmelse-Tiltale. Som man har nævnt, kunde man risikere en saadan Tiltale, naar man ikke hilste Hans Majestæt, naar man mødte ham, eller hvis man ikke veg Fortovsretten, naar man mødte ham paa Fortovet. Men en saa urimelig Paragraf bør der ikke findes i Straffeloven, og det er, synes det mig, Lovgivningsmagtens Sag, naar det viser sig, at en saadan Opfattelse kan stikke Hovedet frem, at forebhgge dette ved en forandret Redaktion af Paragrafen. Naar Flertallet har gjort en Indstilling desangaaende til den høitærede Justitsminister, er det dog egentlig ikke, fordi vi vente os nogen Reform af den meget ærede Minister — for saa vidt kunde den høitærede Minister gjerne undlade at httre sig, vi vente ikke Noget i saa Henseende — men da Andragendet er fremkommet, have vi troet, at vi burde give Thinget Leilighed til at tilkjendegive, om det er enigt eller ikke med Udvalgets Flertal i Opfattelsen af en Reforms Formaalstjenlighed paa det foreliggende Omraade. Hermed skal jeg, tillade mig at anbefale Indstillingen.

Rosen: Jeg tror ikke, at jeg behøver videre at begrunde, hvorfor jeg og et andet æret Medlem af Udvalget ikke har sluttet os til Udvalgets Flertal i at anbefale det foreliggende Andragende. Jeg tror heller ikke, at vi behøve at opfordre mine ærede Meningsfæller til at stemme imod denne Indstilling, fordi

ethvert endog saa flugtigt Blik paa det foreliggende Andragende vil vise dem, at vi fra vort Standpunkt og med vort Syn paa Sagerne ikke kunne være med til at anbefale et saadant Andragende. Hvad Andragendets Indhold angaar, gaar det ikke ud paa, som den ærede Ordfører har fremhævet i dette Dæblik, en Forandring af § 90, men det gaar ud paa nærmere at præcisere, hvad der kan betragtes som en strafbar Krænkelse af den Ærbødighed, der skyldes Kongen. Andragerne mene, at Loven burde indeholde nøiagtige Bestemmelser, hvorved man tilsidefætter den Kongen skyldige Agtelse, de ville have opregnet de enkelte Handlinger, Uttringer og Undladelser, hvorved man skulde forfalde til den Straf, som § 90 foreskriver. Jeg tror, at dette er et Forlangende, som er umuligt at opfylde. Det er ligesaa umuligt at opfylde det, som det vilde være umuligt at angive, hvorved en Mand fornærmer sine Medborgere, ved Uttringer eller Handlinger, ved Snjurier. Det maa altid i dette Tilfælde som i alle andre blive Domstolenes Sag at bestemme, hvilken Gjerning der falder ind under Lovgivningens Paragrafer. Det maa altid blive Domstolene, der udøve ifølge et Skjøn denne Myndighed, som er en af deres Hovedmyndigheder, at bestemme, om Loven skal anvendes i de enkelte foreliggende Tilfælde. Jeg har ikke den Tro i Dag, som man jo ellers pleier at have her fra vor Side, at naar en Indstilling er kommen fra et Udvalgs Flertal, vil Thinget gaa med. Jeg vil henvende et Ord til mine ærede politiske Modstandere i denne Sal, som efter min Overbevisning ikke ere mine Modstandere i denne Sag. Der er efter min Overbevisning Mange iblandt dem, som i denne Sag tænker ligesom jeg, nemlig, at Enhver føler og veed, hvad det er for en Hengivenhed, vi skyldte vor allernaadigste Konge, og jeg antager ikke — jeg vil først se Afstemningen — at mange af Medlemmerne af Flertallet, som jeg kjender, mange Medlemmer, hvis Sindelag og Handlemaade i deres daglige Liv er mig bekendt, ville være med til idag at gaa socialdemokratisk Forbunds Ærinde her i Thinget. Jeg vil først se det. Jeg skal ikke komme ind paa den Anledning, som har givet Andragerne Leilighed til at fremkomme med dette Andragende, jeg vil kun til Slutning httre, at hele